

[Ministeren for offentlige arbejder.]

Minister for offentlige arbejder *Niels Mathiasens* svar (30/7 76):

Efter at ministeriet i skrivelse af 26. maj 1976 havde givet Hads-Ning Herreders Jernbane, Hjørring Privatbaner og Varde-Nr. Nebel jernbane tilsagn om ydelse af moderniseringslån af staten på 75 pct. af en udgift på op til 2,7 mill. kr. pr. lokomotiv, bl. a. betinget af, at kontrakt om levering af materiellet skulle godkendes af ministeriet, har banernes bestyrelser i samråd med tilsynet med privatbanerne rettet henvendelse direkte til en række lokomotivfabrikker og anmodet disse om at afgive tilbud på levering af tre lokomotiver. En licitationssituation foreligger således ikke.

Efter en vurdering af de indkomne tilbud sluttede de tre privatbaners bestyrelser herefter under forbehold af ministeriets godkendelse kontrakt om leveringen med et af de tilbudsgivende tyske firmaer, og kontrakterne blev den 22. juni indsendt til ministeriet.

For så vidt angår spørgsmålet om acceptfrist, kan jeg oplyse, at det i det nævnte firmas tilbudsskrivelse af 14. maj 1976 er angivet, at tilbudet er gældende i tre måneder fra tilbudets afgivelse, og at firmaet i kontrakten alene har forbeholdt sig en forholdsmæssig udsættelse af leveringstidspunktet – slutningen af november 1976 – såfremt ministeriet ikke inden fire uger fra kontraktens indgåelse den 16. juni 1976 har godkendt denne. Den eneste konsekvens af den foreliggende situation vil således i givet fald kunne blive en forsinkelse på nogle uger af leveringen.

Når der endnu ikke er taget stilling i sagen, skyldes det, at jeg under den nuværende beskæftigelsesmæssige situation har fundet det påkrævet at foretage en nærmere undersøgelse af mulighederne for at øge beskæftigelsen gennem placering af ordren på en dansk virksomhed, som var blandt de tilbudsgivende. Så snart det endelige resultat af denne undersøgelse foreligger, vil spørgsmålet om placering af ordren blive afgjort.

Af *Kristine Heltberg* (SF) til justitsministeren (27/7 76):

»Agter ministeren at tage fremmedpolitiets praksis ved vurdering af asylansøgninger op til ny overvejelse?«

(Spm. nr. 690).

Begrundelse.

I flere tilfælde er det fremgået af diskussionerne om fremmedpolitikets stillingtagen til enkelte flygtninges ansøgninger om asyl, at der fra myndighedernes side lægges afgørende vægt på, om den pågældende er rejst legalt ud af et land med autoritær styreform, eller om rejsen har fundet sted illegalt. Imidlertid viser det sig ofte, at personer, der har været berettiget til legal udrejse som følge af deres optræden i hjemlandet, derefter under deres ophold i et demokratisk land har taget del i debatten om styreform i hjemlandet eller på anden vis har tilsluttet sig emigrantkredse, hvis virksomhed har pådraget sig det autoritære styres vrede. Sådanne personer vil derfor ikke kunne vende hjem uden at risikere forfølgelse.

I lyset af disse forhold, som også fremgået af presseomtalen i en verserende sag om en chilensk flygtning, ville det være ønskeligt, om justitsministeren kunne pålægge fremmedpolitiet at finde frem til en mere individuelt vurderende behandling af de enkelte asylansøgninger med mindre vægt på sådanne ydre kriterier som legal eller illegal udrejse.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (2/8 76):

I sager, hvor udlændinge søger om politisk asyl, træffes afgørelsen af justitsministeriet efter en konkret vurdering af baggrunden for ansøgningen. Til brug for justitsministeriets behandling af sagen foretager tilsynet med udlændinge (fremmedpolitiet) indgående afhøringer af ansøgeren og indhenter i øvrigt oplysninger af betydning for sagen. Man ønsker naturligvis først og fremmest at få oplysninger om den forfølgelse, som ansøgeren påberåber sig at have været udsat for. Det følger af sagens natur, at man ikke kan kræve en egentlig dokumentation for påstanden om forfølgelse, men en vis sandsynliggørelse må man dog forlange. I den forbindelse kan det være af betydning at få klarlagt, under hvilke omstændigheder den asylsøgende har forladt sit hjemland, men dette er dog kun et enkelt moment i sagen. I visse tilfælde er oplysninger om udrejsen uden større betydning, f. eks. hvis ansøgeren søger om asyl på grund af forhold, der er opstået efter at han har forladt sit hjemland.

I flygtningesager foretages der altså altid en individuel undersøgelse og vurdering af samtlige omstændigheder i sagen. Dette er også sket i den sag, der er henvist til, og jeg finder det